

Helikoptersko smučanje dobi v ponekod vse več privržen-
cev, planinske organizacije
predvsem v Alpah pa takemu
turističnemu izkoriščanju
gorskega prostora večinoma
vendarle nasprotujejo.

njemu. Tako preprosta pa ta stvar vendarle ni. Transportno sredstvo (tudi avto spada mednje) ni »dobro« ali »slabo«, le bolj ali manj smiselno ga je mogoče uporabljati. Ko gre za helikopter, je njegova uporaba za reševanje in oskrbo ter za dejavnosti v gozdovih in v kmetijstvu (ko zračne poti nadomestijo ceste, kolikor sploh obstajajo) manj sporna. Kar številni ljudje pa mislijo, da spada helikoptersko smučanje med manj smiselne uporabe tega prometnega sredstva, to še predvsem zato, ker so poraba energije, hrup in s tem nemir, ki ga vnašajo med živali in med ljudi, v nesorazmerju z namenom, se pravi s prevozom, ki ni nujno potreben, saj je namenjen predvsem redkim lenuhom, ki jim ni do pešačenja v visokogorje.

Zavedati pa se je tudi treba, da je takšna dejavnost nov vidik turizma, da zagotavlja delo pilotom in gorskim vodnikom ter šolanje pilotov. Ali se bilanca izide? Prav zanimivo bi bilo nekoč raziskati, koliko ljudi pride zaradi možnosti helikopterskega smučanja v neki turistični

kraj in koliko zaradi tega, ker take možnosti nima, ne pride takrat ali ne prihaja več.

Pogosto v takih pogovorih nekateri pravijo, da planinska organizacija sama tudi potrebuje helikopter. Ali je takšna uporaba smiselna ali ne? Ko gre za oskrbovanje planinskih postojank, odvoz odpadkov in umazane-ga perila v dolino, je takšna uporaba vsekakor argumentirana; v Švici, na primer (in v Sloveniji tudi; op. ur.) v nasprotju z nekaterimi drugimi alpskimi regijami ni cest do visokogorskih planinskih koč. Če bi se odpovedali takemu transportu, bi to pomenilo nazadovanje oskrbe teh koč, kar bi se dandanašnji komaj komu zdelo resno.

Na drugi strani pa ni sprejemljivo, da bi ob različnih praznovanjih in jubilejih k tako oskrbovanim kočam vozili praznovance. SAC je takšne polete sicer že večkrat kritiziral, prepovedati pa jih seveda ne more; trka lahko le na zavest posameznih društev (kar seveda velja tudi za slovenske razmere; op. ur.).

(Die Alpen)

Ti še ne veš

ZVONKO ČEMAŽAR

*Masivi gor se v soncu lesketajo,
azur neba me vabi tja v planine;
rad tam predam območju se divjine,
ti še ne veš, kaj one vse mi dajo.*

*In da med stenami ne bom sameval,
daj mi rokò in skupaj tja pojdiva.
En sam pogled omami te in živa
radòst in najin vrisk bo tam odmeval.*

*Nebo je vedno jasno nad gorami,
oblakov ni, če v duši je jasnina;
veš, v skale to smo zapisali sami.*

*Šum bistrega studenca, zvok cepina,
enkrat bo tudi tebe še tja zvalil,
ko svet, kot meni, se ti bo zagabil.*

V Matkovem kotu

VERA PIPAL

*Mrzla gora.
Nad njo
modro nebo.
Pod njo v snegu spi
Matkov škač.
Pozna pomlad.
Slečnik cveti.
Lepi čevlji ob poti
v vsej svoji lepoti
se jutru smeji.
Jezera šumi.
Jezera uči:
»Človek,
skloni glavo!
Pozdravi pomlad
in goro!«*